

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרִכִים שֶׁל ל' חִלְקִים

כֹּרַח - חֵלְקוֹ

קוֹנְטֵרְס 216

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוֹן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שְׁקוּלִין בְּסוֹחֲרָנוּי. (הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (מיכה ז) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ). וְדָא הוּא תְּקוּנָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה דְתַרִּיסָר. דְּמִכָּאן אֲשַׁתְּלֻשְׁלוּ תַרִּיסָר תַּחּוּמִין לְעֵילָא. תַרִּיסָר תַּחּוּמִין לְתַתָּא. תַרִּיסָר תַּחּוּמִין לְתַרִּיסָר שְׁבִטֵי אֲבָהָתָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ.

תְּקוּנָא דְתַלְיָסָר. תַלְיִין שְׁעָרֵי דְתַחֲוֹת דִּיקְנָא מִכָּאן וּמִכָּאן, בִּיקְרָא יָאָה, וּבִיקְרָא שְׁפִירָא, וְחַפְיִין עַד טַבּוּרָא וְלֹא אֲתַחֲזִיין מֵאַנְפֵי תְּקוּרָבָא דְבוּסְמָא, בַּר אֵינּוּן תַּפּוּחִין שְׁפִירִין תּוּרִין.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דִמְאֵן דְּאֲשַׁתְּכַח בְּהַאי אֲדָרָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה דְאַנְן בִּיה. זַכָּאָה

ספר נפלאות הזוהר

פרק ה'

(לו) על ידי טעמות יונה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה

פנימיות התורה הוא בחינת משקה המשפּרָת, כמו יין לאחר שנוכנס במעיו יצא מהעלמו ומתגלה ואז משכר ומבלבל הדעת וההשגה מפני שהיה בו כח שלמעלה מן השכל בהעלם, ועתה יצא ונתגלה, כמו כן ברזין דאורייתא שהוא מה שלא נתלבשה במצוה אלא הן ספור גדלת אור אין סוף ברוך הוא למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית וכו' להשפיל ולהשיג סדר כל ההשתלשלות ולספר בשעור קומת עצמות המאציל והנאצלים, כמו כל מאמרי "האדרא רבא ואדרא זוטא" שהוא בחינת אהבה רבה שלמעלה מן הדעת וכו' ורזין דאורייתא שלמעלה מן ההשגה בהעלם גדול,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חולקיה בעלמא דין, ובעלמא דאתי. דאנן יתבין
בקדושא עלאה, אשא עלאה אסחר לן (ס"א בין אשא
עלאה דאסחר לן) והא כל תקונין עלאין (לדיקנא) דדיקנא
קדישא אתתקנו, ואתעטרו ואסחרו לדוכתייהו.

והאי תקונא דתליסר, הוא תקונא יאה, דביה אחידן
כלא. בלהו מתכספין למזקה רישא לקבליה.
מניה תליין כל אינון דבזעיר אפין אחידן. מניה תליין
עלאין ותתאין, וכל גניזין עלאין ותתאין גניזין ביה,
וביה כליין. ואיהו מזלא דמתזלא מניה כלא, דא הוא

ספר נפלאות הזוהר

וכשטועמים ומשיגים יתבלבל דעתו, כלומר שנוולד לו מחמת ההתבוננות בהם אהבה
נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה וכו'. (ספר מאמרי אדמו"ר הנקן (פעל הפגיא) תקס"ג חלק
ב', דבור המתחיל והשתיה פדת)

לו) הספר להעלמת הזרה אחרי פטירת הרבי שמעון בן יוחאי

א. לא נתן לכתב סתרי הזרה אלא לרבי אבא

הלא תראה, כי בעת פטירתו, בריש "אדרת האזינו", לא נתן רשות לשום אחד
מאותם שבעה עיני השם העומדים אז אצלו, לכתב סתרי הזרה, אלא לרבי אבא,
כנזכר שם: וכך אסדרנא לכו, רבי אבא יכתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חבריא
ירחשוין בלבייהו. ועם שנתן לו רשות לכתב, מצאנו ראינו בפירשת משפטים דף קכ"ג:
וזה לשונו: שאל רבי אלעזר לרבי אבא, כל הני תקונין, אבא גלי לון, בגין דלא
ייעול בכוספא לעלמא דאתי. השתא אמאי אצטריכו לאתגלאה. אמר ליה רבי אבא,
ההוא דאנא פתבנא מבוצינא קדישא, אמיןא (כתובה) לגבי חבריא, דהא אינון ידעין
מלין, והא אצטריף למנדע, דכתיב, (שמות י) וידעתם כי אני יי'. וכתוב (שמות כט)

דבור, ולא דבור בלי קול. וזה כלל שצריך את הפרט, ופרט שצריך את הכלל, וזה קול שיוצא מדרום ומנהיג את המערב, יורש לשני צדדים. וזהו שכתוב (דברים ל) ולנפתלי אמר וגו', ים ודרום ירשה. למעלה זכר, למטה נקבה. משום כך נפתלי אילה שלחה, נקבה למטה. כמו זה זכר למעלה, שכתוב הנתן אמרי שפר. הנתן כתוב, ולא הנותנת.

בא ראה, מחשבה ראשית הכל, ומשום שהיא מחשבה, היא בפנים נסתרת ולא נודעת, כאשר מתפשטת מחשבה זו יותר, באה למקום ששורה הרוח, וכשמגיעה לאותו מקום נקראת בינ"ה, וזה לא נסתר כבתחלה. ואף על גב שהיא נסתר, רוח זו מתפשטת ומוציאה קול כלול מאש מים ורוח, שהם צפון דרום ומזרח. והקול הזה כלל של כל שאר החללות, וקול זה מנהיג את הדבור, וזה נתן דבר מתקן, משום שקול נשלח ממקום הרוח, ובא להנהיג הדבור, להוציא דברים ישרים.

ובשתתבכל בדרגות, הוא מחשבה, הוא בינה, הוא קול, הוא דבור, והכל אחד. והיא היא המחשבה, ראשית הכל, ולא היה פרוה, אלא הכל אחד וקשר אחד, שהיא מחשבה ממש שנקשרה באין ולא נפרד לעולמים, וזה הוא (זכריה יד) ה' אחד ושמו אחד. ועל זה הנתן אמרי שפר כתוב, זה הגוף.

כיום הגוף, זה שכתוב בן פרת יוסף בן פרת עלי עין. למה פעמים? אלא בן פרת למעלה, בן פרת למטה. ולמה אינו בן פרת למטה?

משום שבנות צעדה להיות עלי שור, שצריכים בנות לתקוניה ולא בנים, כמו שצאמר (משלי לא) רבות בנות עשו חיל וגו'. רבות בנות עשו

בלא קול. ודא כלל דצריך לפרט, ופרט דצריך לכלל. ודא קול נפקא מדרום, ומדבר למערב, ירית לתרין סטרין. ודא הוא דכתיב, (דברים לג) ולנפתלי אמר וגו', ים ודרום ירשה, לעילא דכר, לתתא נוקבא, בגין כך נפתלי אילה שלוחה נוקבא לתתא. פגוונא דא דכר לעילא, דכתיב הנותן אמרי שפר, הנותן פתיב, ולא הנותנת.

הא חזי, מחשבה ראשיתא דכלא, ובגין דאיהי מחשבה, איהי לגו סתימא ולא אתיידע. פד אתפשט האי מחשבה יתיר, אתיא לאתר דרוחא שריא, וכד מטי לההוא אתר אקרי בינ"ה, והא לאו סתים פדקדמיתא, ואף על גב דאיהו סתים, האי רוחא אתפשט, ואפיק קלא, כליל מאשא ומיא ורוחא, דאינון צפון ודרום ומזרח. והאי קלא, כללא דכל שאר חילין, וקלא דא מדבר לדבור, ודא יהיב מלה בתקוונא, בגין דקול אשתלח מאתר דרוחא, ואתי לדברא מלה, לאפקא מלין תריצין.

וכד תסתפל בדרגין, הוא מחשבה, הוא בינה, הוא קול, הוא דבור, וכלא חד, והיא היא מחשבה, ראשיתא דכלא, ולא הוי פרוה, אלא כלא חד, וקשורא חד, דאיהו מחשבה ממש אתקשר באין, ולא אתפרש לעלמין, ודא הוא (זכריה יד) ה' אחד ושמו אחד. ועל דא, הנותן אמרי שפר פתיב, דא גופא. סיומא דגופא דא, דכתיב בן פרת יוסף בן פרת עלי עין, אמאי תרי זמני. אלא בן פרת לעילא. בן פרת לתתא. ואמאי לאו איהו בן פרת לתתא, בתקוני מטרוניתא. בגין

משום שבנות צעדה להיות עלי שור, שצריכים בנות לתקוניה ולא בנים, כמו שצאמר (משלי לא) רבות בנות עשו חיל וגו'. רבות בנות עשו

דְּבָנוֹת צְעָדָה, לְמַהוּי עָלֵי שׁוֹר, דְּבַעֲיִין בְּנוֹת
לְתַקּוּנָהָ וְלֹא בְּנִים. כְּמָה דְּאַתְּ אֲמַר, (משלי לא)
רְבוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְגו'. רְבוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ
חֵיל, אֵלֵין תְּרִיסַר שְׁבַטִין.

הָא חֲזִי, מְלֻכוּתָא קַדִּישָׁא, לָא קַבִּיל
מְלֻכוּתָא קַדִּישָׁא שְׁלִימָתָא, עַד
דְּאַתְחַבַּר בְּאַבְהֵן, וְכַד אֲתַחַבַּר בְּאַבְהֵן,
אַתְבַּנִּי בְּנִינָא שְׁלִימָא מְעַלְמָא (דף רמו ע"א)
עַלְאַה, דְּאִיהוּ עַלְמָא דְּדְכוּרָא, וְעַלְמָא
עַלְאַה אֲקָרִי שְׁבַע שְׁנִין, בְּגִין דְּכֻלְהוּ שְׁבַע
שְׁנִין בִּיה.

וְסִימְנִין (מלכים א ו) וַיְבַנְהוּ שְׁבַע שְׁנִים, דָּא
עַלְמָא עַלְאַה, וְלֹא כְּתִיב בְּשְׁבַע
שְׁנִים, כְּמָה דְּאַתְּ אֲמַר, (שמות לא) כִּי שֵׁשֶׁת
יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא
כְּתִיב בְּשֵׁשֶׁת וּכְתִיב, (בראשית ב) אֱלֹהִים תּוֹלְדוֹת
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, בְּאַבְרָהָם.
וְאַבְרָהָם, שְׁבַע יָמִים אֲקָרִי, וּבִיה אֲתַבְּנִי
עַלְמָא עַלְאַה, (ס"א כְּגוּנָא דָּא וַיְבַנְהוּ שְׁבַע שְׁנִים) וְאַלִּין
אַקְרוּן עַלְמָא דְּדְכוּרָא (ס"א וּבִיה אֲתַבְּנִי עַלְמָא לְתַתָּא).

כְּגוּנָא דָּא לְתַתָּא אֵית שְׁבַע שְׁנִין, רְזָא
דְּעַלְמָא תַתָּא, וְרְזָא דָּא, דְּכְתִיב,
(מלכים א ה) שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים אַרְבַּעַה
עָשָׂר יוֹם. דְּכִיּוֹן דְּאֲמַר שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת
יָמִים, לָא יִדְעָנָא דְּאַרְבִּיסַר אֵינוּן. אֲלֵא,
לְאַחְזָא עַלְמָא עַלְאַה, וְעַלְמָא תַתָּא.
וְאַינוּן שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים. אֵלֵין
דְּכוּרִין, וְאַלִּין נּוֹקְבִין. אֵלֵין נּוֹקְבֵי הָאֵי
עַלְמָא עַלְיָהוּ. דְּכְתִיב, (משלי לא) רְבוֹת בְּנוֹת
עָשׂוּ חֵיל, אֵלֵין תְּרִיסַר שְׁבַטִין, דְּאַינוּן עָשׂוּ
חֵיל. כְּדְכְתִיב, (במדבר ב) כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה
יְהוּדָה וְגו', וְכֵן כְּלָהוּ.

חֵיל, אֵלֵין שְׁנִים עָשָׂר שְׁבַטִים.
כָּא רָאָה, מְלֻכוֹת הַקְּדוּשָׁה לֹא
מְקַבְּלַת מְלֻכוֹת קְדוּשָׁה שְׁלָמָה עַד
שְׁמַתְחַבְּרַת בְּאַבוֹת, וּכְשִׁמְתַחַבְּרַת
בְּאַבוֹת, נִבְנָה בְּגִין שְׁלָם מַהֲעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן, שְׁהוּא עוֹלָם הַזְּכָר, וְעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן נִקְרָא שְׁבַע שְׁנִים, כִּי כָל
שְׁבַע הַשְּׁנִים בּוֹ.

וְסִימֵן לְדְבָר - (מלכים א-ו) וַיְבַנְהוּ
שְׁבַע שְׁנִים, זֶה עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא
כְּתוּב בְּשְׁבַע שְׁנִים, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
(שמות לא) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה'
אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא כְּתוּב
בְּשֵׁשֶׁת, וְכְתוּב (בראשית ב) אֱלֹהִים
תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם,
בְּאַבְרָהָם. וְאַבְרָהָם נִקְרָא שְׁבַעַה
יָמִים, וּבוֹ נִבְנָה הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְכִמוֹ
זֶה וַיְבַנְהוּ שְׁבַע שְׁנִים, וְאַלֵּה נִקְרָאִים
עוֹלָם הַזְּכָר וּבוֹ נִבְנָה הָעוֹלָם שְׁלָמָתָא.

כְּמוֹ זֶה לְמַטָּה יֵשׁ שְׁבַע שְׁנִים, סוּד
הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן, וְסוּד זֶה שְׁכַתּוּב
(מלכים א-ח) שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת
יָמִים אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם. שְׁכִינִן
שְׁאֲמַר שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים,
לֹא יִדְעוּן שְׁהֵם אַרְבַּעַה עָשָׂר?
אֲלֵא לְהַרְאוֹת עוֹלָם עֲלִיּוֹן וְעוֹלָם
תַּחְתּוֹן, וְהֵם שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת
יָמִים. אֵלֵין זְכָרִים וְאֵלֵין נְקֻבוֹת. אֵלֵין
הַנְּקֻבוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה עַלְיָהֶם,
שְׁכַתּוּב (משלי לא) רְבוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ
חֵיל, אֵלֵין שְׁנִים עָשָׂר שְׁבַטִים שְׁהֵם
עָשׂוּ חֵיל, כְּכַתּוּב (במדבר ב) כָּל
הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה יְהוּדָה וְגו', וְכֵן
כְּלָם.

וְאַם תֵּאמַר רְבוֹת, וְהִרִי הֵם שְׁנִים
עָשָׂר וְלֹא יוֹתֵר, חוּץ מֵאוֹתוֹ הַחֵיל
שְׁעָשׂוּ, מַה זֶה רְבוֹת? אֲלֵא כְּמוֹ
שְׁכַתּוּב (בראשית יח) וַיַּעֲקֹת סָדֶם
וְעַמְרָה כִּי רָבָה, כְּמוֹ גְדֻלָּה. וְכֵן
רְבוֹת גְּדוּלוֹת, עֲלִיוֹנִים וּגְדוּלוֹת
עַל הַכָּל, וְאֵלֵין נִקְרָאִים (תהלים קד)
חֵיוֹת גְּדוּלוֹת. עָשׂוּ חֵיל - אוֹתוֹ חֵיל

וְאִי תִימָא רְבוֹת, וְהָא תְרִיסַר אֵינוּן, וְלֹא יִתִיר, בַּר הַהוּא חֵיל דְּעַבְדּוּ,

שְׁעָשׂוּ שְׁסֻמוּכִים עֲלֵיהֶם נִקְרָאִים
חַיֹּת קִטְנוֹת עִם גְּדוּלוֹת, לְהַתְּחַבֵּר
כְּאֶחָד, לְתַקֵּן בָּהֶם אֶת הַמַּלְכָּה,
לְשַׂמַּח בָּהֶם עֲלִיוֹנִים וּתְחַתּוֹנִים,
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שם) לְוַתֵּן זֶה יִצְרָתָךְ
לְשִׁחַק בּוֹ. מִשּׁוֹם כֶּף רִבּוֹת בְּנוֹת
עֲשׂוֹ חֵיל. [ואת עלית על בלגה, כמו שנאמר
(מלכים א-1) עמד על שני עשר בקר שלשה פנים
צפונה ושלשה וגו', וכתוב והם עליהם מלמעלה. הינו
ואת עלית על בלגה.]

וְעַל זֶה בְּנוֹת צְעָדָה עֲלֵי שׁוּר. בְּנוֹת
צְעָדָה?! צוּעֵדוֹת הֵינָה צְרִיף
לְכַתּוּב! אֲלֵא אוֹתָהּ הַעֵינַן שְׁכַתּוּבָה
לְמַעַלָּה, וּמִיָּהוּ? עֵינַן מִשְׁפָּט, וְהוּא
עוֹמֵד עֲלֵי עֵינַן, וְהוּא עֵינַן, צְעָדָה
וּפּוֹסַעַת לְקַחַת בְּנוֹת לְתַקְוִיָּה,
וְזֵהוּ בְּנוֹת צְעָדָה, וְלֹא בְּנִים. בְּנוֹת
צְעָדָה, הַסַּתְּפָלָה לְתַקְוִיָּה, וְלֹא
בְּנִים. וְיִמְרְרוּהוּ וְרַבּוּ -
בְּהַסַּתְּפָלוֹת שֶׁל אֶהְיָה אֲלֵיו, כְּכַתּוּב (שיר 1) הִסְפִּי עֵינַיִךְ מִנְּגִדֵי
שָׁהִם הִרְהִיבֵנִי. וְעַל זֶה וַיִּשְׁטַמְוּהוּ
בְּעֲלֵי חִצִּים.

וְהַשֵּׁב בְּאִיתָן קִשְׁתּוֹ, זֹו קִשֶׁת. מַה
זֶה קִשֶׁת? זֹו בַת זֹוגוֹ. בְּאִיתָן -
חֲזֵק הַלְבִּישָׁה עֲלָיו, שְׁלֹא נִחַלֵּשׁ
כְּחָה, שֶׁהָרִי יִדְעָה שְׂיוֹסָף לֹא
יִסְטָה בְּאוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁל אוֹת
הַבְּרִית שֶׁלוֹ לְיִמִּין וּלְשִׁמְאֹל.

וַיְפֹזוּ, מַה זֶה וַיְפֹזוּ? אֲלֵא כְּמוֹ
שְׁכַתּוּב (תהלים יט) הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב
וּמְפֹז רֵב, וְכַתּוּב (איוב כח) וּתְמוֹרֶתָהּ
כְּלֵי פֶז. הַתְּכַבְּדוּ זְרוּעוֹתַי
בְּמַרְגְּלִית עֲלִיוֹנָה. מִיָּדֵי אֲבִיר
יַעֲקֹב - מְאוֹתָם שְׁנַי צְרָדִים
שֶׁהַתְּחִזֵּק בָּהֶם יַעֲקֹב. מִשֶּׁם רֹעָה
אֲבָן יִשְׂרָאֵל - מִשֶּׁם נְזוּגִית אוֹתָהּ
אֲבָן יְקָרָה, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ. עוֹד,
מְאוֹתָם שְׁנַי עֶשֶׂר צְרָדִים נְזוּגִית
אוֹתָהּ אֲבָן יְקָרָה, שֶׁהֵם צְפוֹן

תְּרִין סְטָרִין, דְּאֶתְקִיף בְּהוּ יַעֲקֹב. מִשֶּׁם רֹעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל, מִתְּמָן אֶתְזֵן
הֵהוּא אֲבָן יְקָרָה, כְּדָקְאֶמְרָן. תּוּ, מְאִינוּן תְּרִיסַר סְטָרִין, אֶתְזֵן הֵהוּא אֲבָן

מְאֵי רִבּוֹת. אֲלֵא כְּמָה דְכָתִיב, (בראשית יח) וַעֲקַת
סְדוּם וְעַמּוֹרָה כִּי רַבָּה, כְּמוֹ גְּדֻלָּה. וְכֵן רִבּוֹת
גְּדוּלוֹת, עֲלֵאִין, וְרַבְרַבִּין עַל כֹּלָּא. וְאֵלִין
אֶקְרוּן חַיֹּת גְּדוּלוֹת. עֲשׂוֹ חֵיל, הֵהוּא חֵיל
דְּעַבְדוֹ דְּסַמִּיכִין עֲלֵייהוּ, אֶקְרוּן חַיֹּת קִטְנוֹת
עִם גְּדוּלוֹת, לְאֶתְחַבְּרָא כְּחֻדָּא, לְאֶתְתַּקְנָא
כְּהוּ מְטְרוֹנִיתָא, לְמַחְדֵי כְּהוּ עֲלֵאִין וּתְתַאִין.
כְּמָה דְאֶתְ אָמַר, (תהלים קד) לְוַתֵּן זֶה יִצְרָתָךְ
לְשִׁחַק בּוֹ, בְּגִינֵי כֶּף רִבּוֹת בְּנוֹת עֲשׂוֹ חֵיל.

(ס"א ואת עלית על בלגה כמה דאת אמר, (מלכים א 1) עמד על שני עשר
בקר שלשה פנים צפונה ושלשה וגו' וכתוב והם עליהם מלמעלה הינו
ואת עלית על בלגה.)

וְעַל דָּא בְּנוֹת צְעָדָה עֲלֵי שׁוּר. בְּנוֹת צְעָדָה,
צוּעֵדוֹת מִיְבַעֵי לֵיהּ, אֲלֵא הֵהוּא עֵינַן
דְּכָתִיב לְעֵילָא, וּמֵאֵן אִיהוּ, עֵינַן מִשְׁפָּט,
וְאִיהוּ קָאִים עֲלֵי עֵינַן, וְאִיהוּ עֵינַן, צְעָדָה,
וּפּוֹסַעַת לְמִיטַל בְּנוֹת לְתַקְוִיָּה, וְהֵינּוּ בְּנוֹת
צְעָדָה, וְלֹא בְּנִים, בְּנוֹת צְעָדָה, אֶסְתַּפְּלַת
לְתַקְוִיָּה, וְלֹא בְּנִים. וְיִמְרְרוּהוּ וְרַבּוּ,
בְּאֶסְתַּפְּלוֹתָא דְרַחֲמֵי לְגַבִּיָּה. כְּדְכָתִיב, (שיר
השירים 1) הִסְפִּי עֵינַיִךְ מִנְּגִדֵי שָׁהִם הִרְהִיבֵנִי.
וְעַל דָּא וַיִּשְׁטַמְוּהוּ בְּעֲלֵי חִצִּים.

וְהַשֵּׁב בְּאִיתָן קִשְׁתּוֹ דָּא קִשֶׁת. מַה קִּשֶׁת דָּא
בַת זֹוגוֹ. בְּאִיתָן, תְּקַפָּא אֶלְפִישַׁת
עֲלוּי, דְּלֹא אַחֲלֵשַׁת חֵילָא, דְּהָא יִדְעַת דִּיֹּסָף
לֹא יִסְטִי בְּהֵהוּא דְרָגָא, דְּאֶת קִימָא דִּילֵיהּ,
לְיִמִּינָא וּלְשִׁמְאֹלָא.

וַיְפֹזוּ, מְאֵי וַיְפֹזוּ. אֲלֵא כְּדְכָתִיב, (תהלים יט)
הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹז רֵב. וְכַתּוּב,
(איוב כח) וּתְמוֹרֶתָהּ כְּלֵי פֶז. אֶתְנִיקְרוּ דְרוּעוּי
בְּמַרְגְּלִיתָא עֲלֵאָה. מִיָּדֵי אֲבִיר יַעֲקֹב, מְאִינוּן

תְּרִין סְטָרִין, דְּאֶתְקִיף בְּהוּ יַעֲקֹב. מִשֶּׁם רֹעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל, מִתְּמָן אֶתְזֵן
הֵהוּא אֲבָן יְקָרָה, כְּדָקְאֶמְרָן. תּוּ, מְאִינוּן תְּרִיסַר סְטָרִין, אֶתְזֵן הֵהוּא אֲבָן

וְדָרוּם, וְהִיא נִתְּנָה בִּינֵיהֶם
וְהַתְּבָרָכָה מֵהֶם, וְנִזְוָנָה מֵהֶם עַל
[דְּרָגָה] יְדֵי צַדִּיק.

בֵּא רָאָה, לְיוֹסֵף נֹסֶפֶה בְּרָכָה
אֲחֵרָת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מֵאֵל אָבִיךָ
וַיַּעֲזֹרְךָ וְגו'. פְּסוּק זֶה קָשָׁה. מֵאֵל
אָבִיךָ וַיַּעֲזֹרְךָ, אֵל אָבִיךָ יַעֲזֹרְךָ
צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מַה זֶה מֵאֵל אָבִיךָ
וְאַחֵר כִּף וַיַּעֲזֹרְךָ? וְאֵת שְׂדֵי, וְאֵל
שְׂדֵי צָרִיךְ לְהִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(בְּרֵאשִׁית מ"ג) וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָהֶם
רַחֲמִים לִפְנֵי הָאֵישׁ. וַיְבָרְכֶךָ,
בְּרַכְךָ צָרִיךְ לְהִיּוֹת!

אֲרָא הוֹרִישׁוּ מִלְמַעְלָה וּמִטָּה.
הוֹרִישׁוּ מִלְמַעְלָה, מֵאֵל אָבִיךָ,
שֶׁהוּא יִרְשָׁה עֲלֵיּוֹנָה, מְקוֹם
שֶׁנֶּאֱמַר שָׁמַיִם. וַיַּעֲזֹרְךָ, כִּדֵּי שֶׁלֹּא
יִחְלִיף מְקוֹם זֶה לְמְקוֹם אֲחֵר,
וְשִׁסְיִעוּ יִהְיֶה מִמְקוֹם זֶה וְלֹא
מֵאַחֵר.

וְאֵת שְׂדֵי, מַה זֶה וְאֵת שְׂדֵי? אֵלֶּא
זוֹ דְּרָגָה אֲחֵרָת מִתְּחִלָּה, שֶׁהִיא
שְׁנַיִנו, בְּכָל מְקוֹם אֵת ה' - זוֹ
הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ (ישעיהו) וְאָרָא אֵת
ה', אֵת לְרִבּוּת. וְאֵת - לְהַכְלִיל
יוֹם בְּלִילָה וְלִילָה בְּיוֹם, כְּכַתּוּב
וְאֵת שְׂדֵי, שֶׁהִיא מִשֵּׁם יוֹצְאוֹת
בְּרַכּוֹת לְבָרְךָ אֵת הַעוֹלָמוֹת.

עוֹד, לְמַה לֹּא קָאָמַר וְאֵל שְׂדֵי,
שֶׁהִיא גַם בֵּן מִשְׁמַע כְּמוֹ
שֶׁאֲמַרְנוּ, שֶׁכְּתוּב וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן
לָכֶם רַחֲמִים, הַכֹּל מְקוֹם אֶחָד
הוּא, לְמַה הַשְּׂאִיר ל' וְכַתּוּב ת'?
אֵלֶּא זֶהוּ סוּד, שֶׁכְּשֹׂאוֹתֶם
שְׂבִילִים יוֹצְאִים מִלְמַעְלָה, כָּלֵל
שֶׁל הַתּוֹרָה, מוֹרִישׁ אֵת הַשְּׂמַיִם,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֵת הַשְּׂמַיִם - כָּלֵל
שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת.
וּמִכָּאן יוֹצְאִים לְתוֹרָה שֶׁבַעֵל פֶּה
שֶׁנֶּאֱמַר אֲרָץ, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ וְאֵת
הָאֲרָץ - כָּלֵל שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתוֹת. וְהַשְּׂמַיִם כּוֹלֵלִים הַכֹּל
כְּאֶחָד, וְאֵז מִתְּעַטְרָת הַלְּבָנָה
כָּלֵל וְיוֹשֶׁבֶת בְּשִׁלְמוֹת, וְהַבְּרַכּוֹת

יְקָרָה, וְאֵינּוֹן צְפוֹן וְדָרוּם, וְהִיא אֲתִיבָה
בִּינֵיהֶם, וְאֲתִבְרָכָא מִנֵּיהֶם, וְאֲתִזְנָא מִנְהוֹן עַל
(דְּרָגָה) יְדֵא צַדִּיק.

הֵא חֲזִי, לְיוֹסֵף אֲתוֹסֵף לִיהַ בְּרָכָה אֲחֵרָא,
כְּמַה דְּאֵת אָמַר, מֵאֵל אָבִיךָ וַיַּעֲזֹרְךָ וְגו'.
הֵא קָרָא קְשִׁיא. מֵאֵל אָבִיךָ, אֵל אָבִיךָ יַעֲזֹרְךָ
מִיבְעֵי לִיהַ. מֵאֵי מֵאֵל אָבִיךָ וּלְבַתֵּר יַעֲזֹרְךָ.
וְאֵת שְׂדֵי, וְאֵל שְׂדֵי מִיבְעֵי לִיהַ, כְּמַה דְּכַתִּיב,
(בְּרֵאשִׁית מ"ג) וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לִפְנֵי
הָאֵישׁ. וַיְבָרְכֶךָ, וַיְבָרְכֶךָ מִיבְעֵי לִיהַ.

אֲרָא אַחֲסִין לִיהַ לְעֵילָא וְתַתָּא. אַחֲסִין לִיהַ
לְעֵילָא, מֵאֵל אָבִיךָ, דְּאִיהוּ אַחֲסִנָּא
עֲלָאָה, אֲתֵר דְּאֲקָרִי שְׂמַיִם. וַיַּעֲזֹרְךָ, בְּגִין דְּלֹא
יִחְלִיף הֵא אֲתֵר לְאֲתֵר אֲחֵרָא, וְסִיּוּעָא דִּלְיָה
לִיהוּ מֵאֲתֵר דָּא, וְלֹא מֵאַחֵרָא.

וְאֵת שְׂדֵי, מַהוּ וְאֵת שְׂדֵי, אֵלֶּא, אִיהוּ דְּרָגָא
אֲחֵרָא תַתָּאָה, דְּהֵא תְּנִינָן, בְּכָל אֲתֵר אֵת
ה', דָּא שְׂכִינְתָּא, כְּמוֹ (ישעיהו) וְאָרָא אֵת ה', אֵת
לְרִבּוּת. וְאֵת לְאֲכַלְלָא יוֹם בְּלִילָה, וְלִילָה
בְּיוֹם, כְּדְכַתִּיב וְאֵת שְׂדֵי, דְּהֵא מִתְּמָן נִפְקִין
בְּרַכָּאן לְבָרְכָא עֲלֵמִין.

תוּ, אֲמַאי לֹא קָאָמַר וְאֵל שְׂדֵי, דְּהֵא הֵכָא
נְמִי מִשְׁמַע כְּדְקָאֲמַרְיָנָן. דְּכַתִּיב, וְאֵל
שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים, כְּלֹא אֲתֵר חַד הוּא,
אֲמַאי שְׂבַק ל' וְכַתּוּב ת'. אֵלֶּא רְזָא אִיהוּ, דְּכִד
אֵינּוֹן שְׂבִילִין נִפְקִין מִעֵילָא, (דף רמז ע"ב) כְּלֹא
דְּאוֹרִייתָא, אַחֲסִין שְׂמַיִם. כְּמַה דְּאֵת אָמַר אֵת
הַשְּׂמַיִם, כְּלֹא דְעֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּוֹן. וּמִהֵכָא
נִפְקִי לְתוֹרָה שֶׁבַעֵל פֶּה דְּאֲקָרִי אֲרָץ,
כְּדְקָאֲמַרְיָנָן וְאֵת הָאֲרָץ, כְּלֹא דְעֲשָׂרִין וְתָרִין
אֲתוּוֹן. וְשְׂמַיִם כְּלִיל כְּלֹא כְּחֵדָא, וְכִדִּין
מִתְּעַטְרָא סִיּוּרָא בְּכֵלָא, וְיִתְבָּא בְּאֲשִׁלְמוֹתָא,
וַיְבָרְכָאן נְגִדִין כְּדִין מִתְּמָן, וְעַל דָּא וְאֵת שְׂדֵי.

שופעות אז משם, ועל זה ואת שדי.

ויברכה, כדי שיהיה לו תמיד קיום ויותר, שהרי בכל מקום שיש בו וא"ו, יש לו תוספת וקיום. עד כאן פלל, ואחר כך עשה פרט, שכתוב ברכת שמים וגו'.

ברכת אביך גברו על ברכת הורי. ודאי שברכת אביך גברו, שהרי יעקב הוריש שבח של הכל יותר מהאבות, שהרי הוא היה שלם בכל, והכל נתן ליוסף. מה הטעם? משום שכך ראוי, שהרי צדיק נוטל הכל ויורש הכל כאחד, וכל הברכות שריות בו. הוא מוריק ברכות מהראש למעלה, וכל איברי הגוף פלם נתקנו להוריק בו ברכות, ואז נעשה נהר שיוצא מעדן.

מה זה מעדן? אלא בכל שעה שכל האיברים יושבים בקשר אחד, והם בעדן של השתוקקות מהראש למעלה ולמטה, וכלם מעדן והשתוקקות שללם מריקים בו, ונעשה נהר ששופע ויוצא מעדן ודאי. עוד מעדן - מחכמה עליונה שופע הכל להמשך, ועושה נהר, ונמשך עד שמגיע לדרגה הזו, ואז הכל בברכות, והכל אחד.

עד תאות גבעת עולם, [זה עד] תשוקת אותן גבעות עולם, ומי הם? שתי גבולות, אחת למעלה ואחת למטה, שכל אחת נקראת עולם. ותשוקת כל איברי הגוף באותן שתי אמהות. תשוקה לינק מהאם העליונה (בינה), ותשוקה להקשר באם התחתונה, ותשוקת הכל אחד. משום כך פלם [כראוי]. תהיין לראש יוסף וגו', להתברך אותה דרגה של צדיק ולטל הכל כראוי.

ויברכה, בגין דיהא ליה קיום תדיר ויתיר, דהא בכל אתר דאית ביה וא"ו, תוספת אית ליה, וקיומא. עד כאן פלל, ולבתר עביד פרט, דכתוב ברכות שמים וגו'.

ברכות אביך גברו על ברכות הורי. ברכות אביך גברו ודאי, דהא יעקב אחסין שבחא דכלא, ויתיר מאבהן, דהא הוא שלים הוה בכלא. וכלא יתב ליה ליוסף, מאי טעמא. בגין דהכי אתחזי, דהא צדיק פלא נטיל, ואחסין פלא כחדא, וכל ברכאן ביה שריין. הוא אריק ברכאן מרישא לעילא, וכל שייפי גופא כלהו אתתקנו, לארקא ביה ברכאן, וכדין אתעביד נהר דנפיק מעדן.

מאי מעדן, אלא, בכל שעתא דכל שייפין יתבין בקשורא חדא, ואינון בעדונוא דתיאובתא מרישא לעילא ולתתא, וכלהו מעדונוא ותיאובתא דלהון, מריקין ביה, ואתעביד נהר דנגיד ונפיק מעדן ודאי. תו מעדן מחכמה עלאה, נגיד פלא לאתמשכא, ועביד נהרא, ואתמשכא עד דמטי להאי דרגא, וכדין פלא בברכאן, וכלא חד.

עד תאות גבעות עולם, (ס"א האי עד) תיאובתא דאינון גבעות עולם. ומאי נינהו, תרי נוקבי. חד לעילא, וחד לתתא, דכל חד אקרי עולם. ותיאובתא דכל שייפי גופא, באינון תרין אמהן. תיאובתא לינקא מאמא עלאה. תיאובתא לאתקשרא באמא תתאה. ותיאובתא דכלא חד, בגין כך כלהו, (כדכא תי). תהיינה לראש יוסף וגו', לאתברכא ההוא דרגא דצדיק, ולנטלא כלא פדקא חזי.

אשרי אותם שנקראים צדיקים, שהרי צדיק לא נקרא אלא מי ששומר דתו, וזו אות הברית הקדושה הזו, אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. יצאו מן המערה. אמר רבי שמעון, כל אחד ואחד יאמר דבר, ונלך בדרך.

פתח רבי אלעזר פסוק אחריו, בנימין זאב יטרף וגו'. בנימין זאב יטרף, למה זאב? אלא משום שפך נרשם בפסא, שהרי כל החיות, קטנות וגדולות, רשומות שם, ככתוב (תהלים קד) חיות קטנות עם גדלות, והפסא שעשה שלמה כף נרשם, כמו שלמעלה.

עוד זאב יטרף, שהרי המזבח היה בחלקו, ומזבח הוא זאב. שאם תאמר שבנימין הוא זאב - לא כן, אלא המזבח שהיה בחלקו הוא זאב, שהיה אוכל בשר כל יום, ובנימין היה זן אותו. משום שהרי היה בחלקו, כככול הוא מפרנס זן את הזאב הזה. עוד זאב יטרף - זאב זיון, ומיהו? אלה בעלי יריבות שעומדים למעלה לקטרג, וכלם נהגו ונתקנו מהקרוב, ומעוררים התעוררות שלמעלה.

בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. מה זה בבקר יחלק עד? אלא בבקר, שאברהם מתעורר בעולם ונמצאת שעת רצון, הקרבן עושה התעוררות ונחת רוח ועולה עד ע"ד, אותו מקום שכתוב (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך.

עוד בבקר, מה זה בבקר? זה אברהם, כמו שאמרנו, שכתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. בזמן שנמצא רצון, באותה שעה לא היה אוכל קרבן אחר, ומה היה אוכל? אותו מקום שנקרא

זכאין אינון דאקרון צדיקים, דהא צדיק לא אקרי, אלא מאן דנטיר האי דרגא, האי את קיימא קדישא. וזכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. נפקו מן מערתא, אמר רבי שמעון, כל חד וחד לימא מלה, וניהו בארחא.

פתח רבי אלעזר קרא אבתריה, בנימין זאב יטרף וגו'. בנימין זאב יטרף, זאב אמאי. אלא בגין דהכי אתרשים בפרסייא, דהא כל חיוון רברבין זעירין רשימין תמן. כמה דכתיב, (תהלים קד) חיות קטנות עם גדולות. ופרסייא דעבד שלמה, הכי אתרשים, כגוונא דלעילא.

תו זאב יטרף, דהא מזבח בחולקיה הוה. ומזבח איהו זאב. דאי תימא בנימין איהו זאב, לאו הכי. אלא מזבח דהוה בחולקיה, הוא זאב, דהוה אכיל בשרא כל יומא ובנימין הוה זן ליה, בגין דהא בחולקיה הוה, כככול איהו מפרנס זן להאי זאב. תו זאב יטרף, זאב זיון. ומאן איהו, אילין מארי דכבו, דאינון קיימי לעילא לקטרגא, וכלהו אתהנו ואתתקנו מקרבנא, ומתערי אתערותא לעילא.

בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. מאי בבקר יאכל עד. אלא בצפרא, דאברהם אתער בעלמא, ושעתא דרענא אשתפח, קרבנא עביד אתערותא וניהיא וסלקא עד ע"ד. ההוא אתר, דכתיב, (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך.

תו בבקר, מאי בבקר, דא אברהם פדקאמרן, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, בזמנא דרענא אשתפח, כההיא שעתא לא הוה אכיל קרבנא אחרא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בָרֶק
אוּב"מ פֶּעֶל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טֵל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מִשֶׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטְעַם מַאִילְנָא דַּחִי, דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וּיִתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אַל נִכְר (דְּבָרִים לְב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוֹם שַׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם
מַאִילֵן הַחַיִּים שֶׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, וּיִתְקִיִּים בְּנוֹ הַפְּסוּק
שֶׁהֵשֵׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן הַגְּלוּת בְּלֵי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נִשָּׂא דָף קַכ"ד):